Para antirracismo e migrantes

OS PROBLEMAS QUE SOFREN NON SON INEVITABLES; SON CONFLITOS CON PERSOAS CONCRETAS E PODEMOS GAÑALOS

EN EL CASO DE TRABAJADORAS SIN PAPELES/TRABAJADORAS INTERNAS QUE NO PUEDEN HACER HUELGA

Entendemos que non todo o mundo pode secundar a folga formalmente. De feio, as traballadoras máis precarizadas sodes as que menos podedes, polo que vos animamos a que, se non podedes secundalo formalmente, valoredes algunha das seguintes opcións:

- Unirte a un comité de folga
- Falar coas túas compañeiras sobre a folga e as súas reivindicacións
- Repartir panfletos aos teus coñecidos
- Difundir a convocatoria en redes ou por WhatsApp
- Afiliarte ao sindicato de vivenda ou ao teu sindicato de barrio máis próximo
- Acudir ás próximas convocatorias

presionamos colectivamente para dicir que non imos permitir máis abusos e que podemos parar o país se non se protexe o noso dereito a unha vivenda.

OS GOBERNOS SON CULPABLES, PERO PODEMOS FORZALOS A TOMAR AS MEDIDAS QUE PRECISAMOS

Mari Carmen tamén demostrou que a nosa loita pode lograr melloras, coma o Decreto que leva o seu nome. Agora ben, necesitamos moito máis. E en concreto a Folga Xeral reclama medidas urxentes e estruturais. Primero, regularización administrativa das traballadoras migrantes, con soldos e condicións laborais dignas e sen discriminación. Segundo, regulación dos prezos dos alugueiros para facelos asequibles e incluíndo o alugueiro de habitacións e o subarrendo. Terceiro, garantindo contratos escritos e recibos así como acabar coas empresas de desokupación.. Cuarto, garantir tamén o empadronamento con recibos transferencias ou outras probas de residencia, aínda que o casiero se negue. E quinto, que non se discrimine ás persoas migrantes no acceso a vivenda pública e que se facilite a acreditación de vulnerabilidade

Mentres non nos den o que esiximos e o que é xusto, a loita ten que seguir e organización colectiva é a solución, con asesoramentos colectivos, acompañamento de veciñas, tradución e interpretación de documentos, denuncia de prácticas discriminatorias, resistencia veciñal fronte a empresas de desokupación, protección fronte a despedimentos, e en xeral redes de apoio mutio nos barrios.

LOS PROBLEMAS QUE SUFREN NO SON INEVITABLES; SON CONFLICTOS CON PERSONAS CONCRETAS Y PODEMOS GANARLOS

É o caseiro o que se queda coa maior parte do noso soldo. Ninguén lle obriga a poñer eses prezos, pero a lei permite que o faga. Aínda por riba leva eses cartos sen mover un dedo: aínda que nos vendan o discurso da meritocracia, sabemos que case todos os caseiros fan negocio con pisos herdados ou dos que pagamos a hipoteca as súas inquilinas. Ademais, non é normal ter que subarrendar ou incluso ter que vivir co subarrendador. E moitas veces nin fan contrato, na inestabilidade absoluta, ou sufrís raciskmo inmobiliario. Se non es ti, seguro que coñeces a máis dunha persoa que vive ameazada por empresas de desokupación, que vive nun lugar insalubre porque non se pode permitir outra cousa, que aluga unha habitación para as fines de semana, que vive con varias familias no mesmo piso, etc. Non podemos normalizar estas situacións. ESiximos algo tan básico coma alugueiros estables, baratos e de calidade. Non é ningunha tolemia.

Pero hai unha solución: organizarnos, coma os comités de barrio que estamos potenciando. Cando estamos soas vivimos os nosos problemas con desinformación, medo, ansiedade, etc. Por iso tentan enfrontarnos. A nosa forza está en loitar xuntas, como demostrou Mari Carmen durante tantos anos e co legado que nos deixou: loitade polo que é voso. Ou Ya Amou, de Malí e veciña de Madrid, que vive no barrio de Lucero dende o 2006 e a quen unha empresa quere botar nada máis comprar o piso. Ela negouse a marchar, organizouse coa veciñanza e con presión sindical forzou á empresa a que lle vendera a vivenda por un prezo moito menor ao de mercado. Cunha folga tamén